

v řízení u min. soc. péče s námitkou, že jeho stav nebyl roentgenologicky zkoumán, když námitku tohoto obsahu nevznnesl v řízení před zemskou odvolací komisí pro válečné poškozonce. Nejvyšší správní soud názoru ministerstva přisvědčil.

Podle § 35 zákona č. 39/1922 Sb. z. a n. přísluší těm válečným poškozencům, jejichž nárok na důchod závisí na snížení výdělečné schopnosti, právo odvolati se do výměru zemského úřadu pro péči o válečné poškozonce co do stanovení procenta výdělečné neschopnosti k zemské odvolací komisi pro válečné poškozonce, která o odvolání rozhoduje s konečnou platností (§ 7 vl. nař. č. 181/1922 Sb. z. a n.). Zákon přikázal takto zjištění výše ztráty výdělečné schopnosti, která závisí v první řadě na zdravotním stavu invalidy, jak jej zjistil znalec, zvláštnímu řízení, oddělenému od řízení o přiznání důchodu invalidního. Výsledek onoho procesu tvoří pak část skutkové podstaty, o kterou se úřady při rozhodování o invalidním důchodu mohou opřít (srov. nálezh. Boh. A 6370/27). Jest všeobecnou zásadou procesní, ovládající řízení správní, že tam, kde se za určitým účelem koná zvláštní řízení, je strana povinna přednésti v tomto řízení všechny námitky a návrhy, k jichž projednání toto řízení jest určeno. Tato povinnost neplyne toliko ze zásady koncentrace řízení, jež má místo jen tam, kde to zákon výslovně normuje, nýbrž tkví — stejně jako právě uvedená zásada — ve všeobecné úvaze o účelném provádění řízení a o procesní ekonomii. I když sluší přisvědčiti stížnosti, že úřad jest povinen z moci úřední zjišťovati okolnosti rozhodné pro otázku míry výdělečné neschopnosti, neznamená to ještě, že strana, již byla poskytnuta příležitost spoluúčinkovati při sjednání skutkového základu, je liberována od povinnosti, aby též sama učinila vše k podpoře úkolu úřadu zjistiti objektivní stav věci. Z toho plyne, že stěžovatel, měl-li za to, že skutečný jeho zdravotní stav lze zjistiti toliko novým roentgenologickým vyšetřením, měl podati příslušný návrh již v řízení před zemskou odvolací komisí buďto v odvolání k ní neb nejpozději při komisionelním jednání před touto komisí. Neučinil-li tak, vyloučil žalovaný úřad právem onen petit jako nepřipustný a opožděný v řízení odvolacím, které se před ním konalo, a neporušil tím žádné subjektivní právo stěžovatelovo.

Nález ze dne 7. ledna 1938 č. 1583/35-7.

Řízení o uložení pokuty podle § 25, odst. 3. pravidel o vybírání dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí jest samostatné, na řízení vyměřovacím nezávislé. Trestným jest v tomto případě již opomínutí povinnosti, uložené dávkovými pravidly samo o sobě.

Předmětem sporu byla pořádková pokuta, uložená stěžovateli podle § 25, odst. 3. pravidel o vybírání dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí. Stěžovatel požíral na tuto pořádkovou pokutu jako na administrativní donucovací opatření. Než v daném případě neběželo o takové donucovací opatření, nýbrž o trest, uložený pro

nepořádnost, které se stěžovatel, resp. jeho právní předchůdce dopustil opominutím povinnosti, uložené straně v řízení o vyměření dávky.

Paragraf 25, odst. 1. dávk. prav. stanoví, že, nepředloží-li ten, kdo jest povinen platiti dávku, na vyzvání příznání k dávce, nebo odepřel-li podati vysvětlení, nebo nepodá-li jiných oznámení podle ustanovení těchto pravidel osoba k tomu povinná, nebo podá-li oznámení nebo vysvětlení nesprávná vědomě a v úmyslu vyhnouti se placení dávky, může býti pokutován příslušnými finančními úřady; dopustí-li se však osoba dávkou povinná činů nebo opominutí v odstavci 1. zmíněných bez úmyslu vyhnouti se dávce, bude podle odstavce 3. potrestána pokutou pořádkovou, ukládanou obcí ve vlastním oboru působnosti. Dávková pravidla prohlašují tu za trestná určitá jednání a opominutí, mimo jiné také opominutí podati oznámení pravidly předepsané osobou k tomu povinnou. Trestným je v tomto případě již opominutí povinnosti uložené pravidly samo o sobě; uložení pokuty není tu podmíněno předchozím vyzváním strany, aby svou povinnost pravidly jí uloženou splnila. Rovněž nezáleží na tom, zda opominutí mělo nějaký nepříznivý vliv na ukládací řízení čili nie.

Povinností podati bez předchozího vyzvání oznámení, dávkovými pravidly uložené, jest i povinnost zcizitele podle § 16, odst. 1. dávk. prav. oznámiti způsobem tam uvedeným do 14 dnů vyměřujícímu úřadu zcizovací jednání, jež je základem převodu. Tato oznamovací povinnost stíhá ex lege každého zcizitele, bez ohledu na to, zda převod po jeho názoru jest či není dávce podroben (srov. nález Boh. A 10.445/33). Opak nelze vyvoditi z předpisu § 201 zák. č. 76/1927 Sb., neboť pro posouzení sporné otázky je jedině směrodatný citovaný § 25 dávkových pravidel, vydaných podle § 43 zák. č. 329/21 Sb.

Nález ze dne 21. ledna 1937 č. 1424/35.

Literární zprávy

Die österreichischen Urheberrechtsgesetze. Herausgegeben von Dr. Karl Lissbauer. Wien, 1936. Manzsche Verlags- und Universitätsbuchhandlung. Str. XII + 391. Cena brož. 16'74 S, váz. 18'90 S.

Kniha v nadpise uvedená byla vydána jako XXI. svazek renomované rakouské sbírky Manzsche Ausgabe der österreichischen Gesetze (große Ausgabe).

V první části obsahuje otisk nového rakouského autorského zákona 111/1936 BGBl a prováděcího nařízení k němu o autorském rejstříku, jakož i zákona o »Verwertungsgesellschaften« 112/1936 BGBl, k němuž jest připojen text vyhlášky, jíž se udě-